

Győri László

AZ ÉN ISTENEM

Az én hazám ma kicsit játszik,
kicsit keresztényt, kicsit nácit,
az idő alját fölkararja,
a tömjén országát akarja,

jönnek új nációk feketében,
ahogy valaha, réges-régen,
a költők eközben csevegnek,
csak csivitelnek és fecsegnek,

az a jó, aki jobban játszik,
az, akinek a ríme jácint,
az ötlet ül tort, a pára ötlet,
léha kis firkák özönölnek,

amíg a gondok súlyosodnak,
a sok szó bűzölögve poshad,
soha komolyat, soha szörnyűt,
így fonódunk, és így szövődünk,

így szövődnek, én nem szövödöm
velük egygé az én időmön,
az én szótteseim terhe súlyos,
el van ázva a mai zsúrhoz,

az én gúnyám az én hazámé,
akár az övé, durva, csálé,
az én hazámé, amely játszik,
kicsit keresztényt, kicsit nácit.

A mai zajba én nem állok,
ha nem tetszik, hát félreállok,
a Fiú országát beszélem,
a hit tetője mégse szégyen,

az én Istenem távol innen,
az én Istenem bátor Isten,
az én Istenem nem akatja,
hogy csak övé az akaratja,

az én Istenem trónhoz enged
minden hitet, mert ő a Szent Egy,
de azokat ő meg nem áldja,
akiknek gyűlölet a pártja,

az én Istenem azzal tüntet,
sokadmagával egyedül megy,
az ő zászlaja minden zászló,
az ő zászlaja mit sem ártó,

nem a színe hív, csak a fénye,
hogy jöjjetek színe elébe.
Az én hazámat összefűzi,
amikor zászlaját kitűzi.

Jónás Tamás

AZ ÉLET ÚTJÁNAK FELÉN

a célok almáit leráztam a fáról
kimagoztam őket fel is szeleteltem
kivágtam a fákat is már csak én
pompázom korgó suta kertben
a mákokat szétszórtam fekete tudás
üres kertben nincsen bál se árulás
felnéztem az égre ingben volt kék ingben
kezet fogott velem rongyos idegennel
játszott rajtam kíváncsian
mint négyéves okos fiam
életében először gombokkal a liftben

NÓTA KETTŐ, HÁROM...

Az én babám bátor baba.
A két szemem az otthona.
Négycsillagos szekértestünk
majd szétesik, ha veszekszünk.

Volt egy másik, nagy pocsolya.
Hiába volt szép mosolya.
Addig ütött, addig kínozott,
míg börtönbe nem taszított.